

Hun holder af stemningen på Hospice Djursland - og gav en million

Gennem 12 år har Lena Andersen holdt af hver søndag at komme på Hospice Djursland og skabe små gladelige og muntre øjeblikke for andre i en smertefuld tid. Så dedikeret er hun i sit frivillige arbejde, at den 73-årige pensionist sidste år donerede en mio. kr. af sine pensionsmidler til også at bygge et børnehospice.

SYDDJURS

LOUISE WITT
jpaarhus@jp.dk

Hver søndag i snart 12 år, bortset fra en enkelt konfirmation i ny og næ. Så mange gange er Lena Andersen mødt ind på vagt som frivillig på Hospice Djursland i Rønede.

Alt i alt er det over 500 søndage, hvor hun har ryddet af efter morgenmaden, vasket op, gjort klar til først frokost og siden eftermiddagskaffe og ikke mindst snakket med de pårørende til dem, der ligger døende.

I begyndelsen tog hun søndagsvagterne, fordi hun stadig arbejdede i Djurslands Bank i Grenaa.

Nu som pensionist er søndagsvagterne blevet en del af den ugentlige rutine for 73-årige Lena Andersen, men nogle uger kommer hun oftere:

Tjekker hun det elektroniske vagtskema på sin iPad

eller pc og kan se, at hospice mangler frivillige nogle dage, snupper hun gerne en ekstra vagt. Hun har også sagt ja til at blive hidkaldt, når sygeplejerskerne indimellem har brug for en vågekone til at berolige en patient eller holde i hånd i de sene nattetimer – det gør hun typisk fra kl. 23-02.

I kraft af sit mangeårige virke som frivillig på Hospice Djursland er Lena Andersen endt som formand for Støtteforeningen Hospice Djursland, der organiserer de 60-70 faste frivillige, og hun sidder også i bestyrelsen for Hospice Djursland.

Seneste udtryk for hendes engagement kom, da der i vinter var første spadestik til et nyt børnehospice, Strandbakkehuset, som bliver det andet i Danmark – i dag er der kun et af slagsen på Sjælland. På det tidspunkt manglede der stadig en del af de budgetterede 37 mio. kr. Lena Andersen hev uventet en stor papcheck op af en sort skraldesæt og gav den til lederen:

BLÅ BOG

Rødderne er solidt plantet på Djursland for 73-årige Lena Andersens vedkommende.

Hun er vokset op på forældrenes Baunhøjgård, siden arbejdede hun livet igennem i Djursland Bank i Grenaa. Sideløbende med det har hun engageret sig lokalt – bl.a. som medlem af menighedsrådet i Nimtofte og kasserer for kirkekassen i såvel Nimtofte som Tøstrup Kirke, ligesom hun har meldt sig som frivillig på Hospice Djursland, hvor hun i dag som pensionist er formand for Støtteforeningen Hospice Djursland og sidder i bestyrelsen for hospice.

Senest vakte Lena Andersen opsigt, da hun i forbindelse med første spadestik til det nye børnehospice, Strandbakkehuset, ved Hospice Djursland valgte at donere en mio. kr. af sine sparepenge.

På grund af sit engagement er hun nomineret til Syddjurs Awards 2020. Begrundelsen lyder bl.a. sådan her:

”Hvis alle institutioner havde bare én frivillig som hende, så ville det gøre dagene lysere for hvert eneste menneske.”

Hun donerede en mio. kroner af sine sparepenge.

God snak og bordbomber

Hvorfor holder du så meget af Hospice Djursland? Er det ikke tungt for sindet at færdes sådan et sted?

»Nej, vi snakker ikke om sygdom og er triste hele tiden. Man får så meget god og hyggelig snak. Med patienterne, med de pårørende. Det er dejligt. Vi snakker sjældent om sygdom, men om hvad man laver, hvor man bor, have, blomster, alt muligt andet end sygdom. Det er kun, hvis de vil snakke om det, vi gør det,« understreger Lena Andersen.

»Det kan også godt være muntret. Vi sidder ikke og græder. En søndag for nylig skulle vi f.eks. have dyreryg til middag. Jeg fik sagt noget med, at jeg også nær havde kørt et dyr ned på vej herhen. Så næste søndag lød det: Hvad skal vi så have til middag? Hvad har du nu kørt over, Lena? Man kan godt lave lidt sjov ud af tingene,« smiler hun, der også fejrer nytår på hospice og gerne pynter med konfetti og bordbomber.

Hun vil gerne bidrage til at skabe lyse stunder i en ellers smertefuld tid for de indlagte og deres pårørende. En syv-årig pige, hvis mor lå dødeligt syg med kræft på hospice, står stærkt i erindringen:

”

Det er ikke til at bære, når børn bliver syge, og det rammer også deres søskende, som let bliver sat til side. Jeg synes, jeg med pengene til Strandbakkehuset kunne gøre noget godt her, og det var så dejligt at hive den store check frem.

LENA ANDERSEN, FRIVILLIG PÅ HOSPICE DJURSLAND

Gennem 12 år er Lena Andersen hver søndag mødt op som frivillig på Hospice Djursland – kun afbrudt af en konfirmation i ny og næ. Hun holder af at kunne skabe gladelige og muntre øjeblikke for de indlagte og deres pårørende i en ellers smertefuld tid. Foto Anne Steen.

”

Nej, vi snakker ikke om sygdom og er triste hele tiden.

LENA ANDERSEN,
FRIVILLIG PÅ HOSPICE DJURSLAND

»Åh, jeg har aldrig oplevet nogen som hende. Hun løb altid efter mig og ville gerne snakke. Vi havde mange hyggelige øjeblikke sammen; så kunne jeg finde noget til hende at male i, hun kunne få en is, eller jeg kunne beundre, at hun havde fået nye sko eller ny kjole,« mindes Lena Andersen.

Hun husker også en snak om sorg og savn med et søskendepar på 10-12 år, som havde sagt farvel til moren.

»De var så triste. Jeg snakkede med dem om, at jeg også savnede mine forældre meget, da de døde, men hvordan man med tiden lærer at leve med savnet og finde noget andet at glædes over – selv finder jeg glæden i de små nye størrelser i min

familie,« siger Lena Andersen.

Hjælpsomt barn

Det her med at hjælpe andre mennesker har Lena Andersen haft med sig lige siden barndommen på landbrugs-ejendommen Baunhøjgård, hvor hun voksede op med mor, far og to brødre.

Hun husker, hvordan hun som helt lille pige gik med sin far i stalden og fandt på at spørge: »Far, skal jeg ikke feje gulvet i stalden?« Hun husker glæden, da han bagefter sagde: »Det var vel nok godt, Lena».

Som større pige satte hun altid cyklen hos farmoren, når hun skulle i skole, der lå lige i nærheden, og hun hjalp den ældre dame med at rive i

haven, gøre lidt rent og anrette blomster, når hun kom forbi.

»Jeg kan godt lide at gøre noget for andre, og at det ikke skal regnes ud i penge,« siger hun.

Hun holder af at komme på Hospice Djursland, fordi hun synes, at personalet værdsætter hendes indsats:

»Når jeg kommer, siger sygeplejerskerne: "Nu kommer Lena, så ved vi, det er søndag." Når jeg går, får jeg også altid en tak. De er i den grad gode til at værdsætte ens indsats,« mener hun.

Overskud af pension

Overskuddet, både tidmæssigt og økonomisk, har hun bl.a. fordi hun ikke selv har stiftet familie.

**”
Jeg kan godt lide at gøre noget for andre, og at det ikke skal regnes ud i penge.**

LENA ANDERSEN,
FRIVILLIG PÅ HOSPICE DJURLAND

Som ung pige og i de tidlige voksenår kæmpede hun med anoreksi og var i perioder indlagt på Rigshospitalet i København. Det var hårde år; farens forbindelser hjalp hende til at få en læreplads i Djurslands Bank i Grenaa, hvor hun endte med at være i

47,5 år, og med sin arbejdssomhed sparede hun op og stod som 27-årig selv for at bygge hus på en grund udstykket fra bedsteforældrenes Nimtoftegaard.

En at dele tilværelsen med fandt hun dog ikke.

»Hvis det var i dag, kunne man lave en regnbuefamilie, eller hvad ved jeg. Dengang var tiderne anderledes. Men jeg har mine fire søskendebørn og deres i alt syv børn, og dem er jeg glad for,« smiler Lena Andersen.

Hun begaver gerne sine søskendebørn med f.eks. en ny barnevogn eller strikker til de mindste - lige nu f.eks. en poncho til nevøens syv-årige datter, og i tankerne planlægger hun den årlige pizzafest i havestuen, hvor hele famili-

en altid kommer og fejrer hendes fødselsdag, om corona da tillader det.

Alligevel er der overskud til mere - også økonomisk:

»Nu har jeg jo siddet i en bank, og hver gang der kom en ny pensionsordning, var et da noget, jeg skulle prøve, så jeg har da sat lidt til side,« griner Lena Andersen.

»Jeg kunne vælge at donere, når Kræftens Bekæmpelse har landsindsamling på tv, eller jeg kunne testamentere, men det glæder mig mest at se, hvad pengene bliver brugt til,« siger hun.

»Det er ikke til at bære, når børn bliver syge, og det rammer også deres søskende, som let bliver sat til side. Jeg synes, jeg med pengene til Strandbakkehuset kunne gø-

re noget godt her, og det var så dejligt at hive den store check frem,« siger hun.

Personlig udvikling

Lena Andersen ser også sit engagement i Hospice Djursland som en mulighed for oplevelser og ny læring.

Tidligere på året havde hun f.eks. meldt sig til at servere et væld af tallerkenanretninger sammen med en håndfuld andre frivillige, da Lions holdt velgørenhedsmiddag på det nærtliggende Sostrup Slot for at samle ind til det nye børnehospice. Ca. 130.000 kr. blev det til i den omgang.

Hun synes også, det var en god udfordring, da hun for nylig modtog en vejledning fra Region Midtjylland om at

Selv fik 73-årige Lena Andersen aldrig børn; hun har i stedet valgt at kanalisere en stor del af sine kræfter ind i frivilligt arbejde i lokalområdet - og for nylig donerede hun såmænd en mio. kr. af sine sparepenge til et nyt børnehospice i Rønde. Foto: Casper Dalhoff

deltage i videomøder qua sin bestyrelsespost på Hospice Djursland.

»Jeg har aldrig prøvet at deltage i et videomøde før, men jeg fandt da ud af det. Så sad vi der og skulle række hånden op, når vi skulle tale. Det er nu godt at blive ved med at lære nyt,« griner Lena Andersen.